

bude pravděpodobně proti nabyvateli, tudíž proti povinnému, vyměřena ve stejné výši jako proti zciziteli, takže dávka dosud předepsána nebyla a není ani splatná, a vyměřovací úřad měl tudíž povinnému dátí příkaz k zajištění. Avšak není tu ani druhé podmínky nutné k zajištění, totiž ohrožení dávky, neboť v zákoně č. 15/1937 Sb. z. a n. v připomínce k § 284, odst. 1, jsou výslovně uvedeny případy ohrožení, že se totiž poplatník hodlá vystěhovati, nebo že marnotratně hospodaří, nebo následkem předlužení hrozí ohlášení konkursu, nebo že jmění bude rozděleno. Vymáhající věřitel odůvodnil ohrožení tím, že z dopisu povinného vyplývá, že je předlužen. To však ještě není důkazem, že by povinnému hrozilo prohlášení konkursu, když není dokázáno, že by se proti němu vedly četné exekuce. Nejsou tedy splněny podmínky zajišťovací exekuce a bylo proto stížnosti jako odůvodněné vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V rozhodnutí č. 14616 Sb. n. s. vyslovil a obšírně odůvodnil nejvyšší soud, že se zajištění dávky z přírůstku hodnoty (dod. III k nař. č. 143/1922 Sb. z. a n.) děje obdobně podle předpisů §§ 284 a násl. zák. o př. d. Není příčiny od této zásady se odchýliti ani v souzeném případě. Doslov § 41, odst. 3, a § 44, odst. 3, zák. č. 329/1921 Sb. z. a n., novelisovaný čl. V č. 5 a 6 zák. 69/1935 Sb. z. a n., neposkytuje žádného základu k tomu, že v tomto směru měla nastati změna proti stavu předchozímu. To vyplývá ostatně i z důvodové zprávy k vládnímu návrhu k uvedené novele (tisk č. 2833). Je proto rozhodnutí rekursního soudu správné a vývodům dovolacího rekursu nepodařilo se je vyvrátiti.

Čís. 17260.

Konkursní výdaje (mimo útraty konkursního řízení), čítajíc v to i příspěvky k sociálnímu (pensijnímu) pojištění, jsou pohledávkami za podstatou ve smyslu § 49 č. 1 konk. ř. jen potud, pokud dospěly za konkursu, a nikoli také, když dospěly za předcházejícího vyrovnacího řízení, jež bylo po prohlášení konkursu zastaveno.

(Rozh. ze dne 15. září 1938, R I 863/38.)

K rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodané nemovitosti úpadcovy přihlásila Úřadovna B Všeobecného pensijního ústavu v P. pensijní příspěvky, jež se staly splatné po zahájení vyrovnacího řízení Kv 20/33, jež bylo dne 20. února 1933 zahájeno a dne 16. prosince 1933 zastaveno současně s prohlášením konkursu téhož dne pod K 47/33. Exekuční soud nepřikázal na ně nic v podstatě proto, že jde o příspěvky starší než tři léta, počítajíc zpět od udělení příklepu, a že tu proto není pro věcné ručení nemovitosti podkladu. Rekursní soud uložil exekučnímu soudu, aby po právní moci zrušujícího usne-

sení dále jednal a znovu rozhodl. **D ů v o d y:** Názor prvního soudu nelze schváliti. Jak již výše uvedeno, jde o příspěvky splatné za vyrovnacího řízení, které bylo současně zastaveno s vyhlášením konkursu, takže tyto příspěvky jsou postaveny na roveň nákladům konkursního řízení. Jestliže je tudíž na dlužníkově jmění prohlášen konkurs a nemovitost jest zvláštní podstatou, jest z ní uspokojiti pohledávky za touto zvláštní podstatou (§§ 49, 50 a 52, odst. 1 konk. ř.), ke kterýmžto pohledávkám sluší zajisté počítati i nedoplatky pojistných příspěvků za zaměstnance v dlužníkově podniku zaměstnané jako pohledávky spojené s dalším provozováním jeho podniku. Podle § 50, odst. 3, konk. ř. rozhoduje o tom, zda se pohledávky za podstatou vztahují na podstatu společnou či na podstatu zvláštní, konkursní komisař a bude tudíž věcí prvního soudu, aby si v té příčině vyžádal rozhodnutí konkursního komisaře a sám upravil položky, o nichž konkursní komisař uznal, že se vztahují na zvláštní podstatu.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Podle přihlášky úřadovny B Všeobecného pensijního ústavu v P. jde tu o příspěvky k pensijnímu pojištění, které dospěly po zahájení vyrovnacího řízení na návrh povinného, ale před prohlášením konkursu na jeho jmění, který byl prohlášen zároveň se zastavením vyrovnacího řízení. Pokud se právě požaduje přednostní pořadí, činí se tak výslovně jediné ve smyslu § 216, odst. 1, č. 1 ex. ř. hledíc k tomu, že prý jde o pohledávku za podstatou podle § 49 č. 2 konk. ř. O příspěvcích k sociálnímu pojištění jedná sice § 49 konk. ř., ale nikoliv pod č. 2, nýbrž toliko pod č. 1 uvedeného paragrafu. V § 49 č. 1 konk. ř. je rozeznáváno mezi útratami konkursního řízení a mezi výdaji, které jsou spojeny s udržováním a správou konkursní podstaty a s jejím hospodařením, čítajíc k nim daně, které se týkají podstaty (odbytné, berní pachtovné), a zejména též příspěvky k sociálnímu pojištění, které dospívají za konkursu. Kdežto o útratách konkursního řízení zákon výslovně uvádí, že »k nim náleží útraty předcházejícího řízení vyrovnacího, byl-li konkurs prohlášen zároveň se zastavením vyrovnacího řízení nebo na návrh podaný do 15 dnů po zastavení vyrovnacího řízení«, schází při konkursních výdajích tento dodatek, takže konkursní výdaje a tudíž i příspěvky k sociálnímu pojištění jsou pohledávkami za podstatou ve smyslu dotčeného zákonného ustanovení jen potud, pokud dospěly za konkursu, a nikoli také, když dospěly za předcházejícího vyrovnacího řízení, jehož zastavení následovalo po prohlášení konkursu. Že příspěvky k sociálnímu pojištění nepatří mezi nároky, o nichž jedná § 49 č. 2 konk. ř., plyne již z toho, že jsou výslovně uvedeny v § 49 č. 1 konk. ř. Z vyložených důvodů nejsou uvedené příspěvky pohledávkou za podstatou. Nebylo proto ani třeba zrušovati rozvrhové usnesení soudu první stolice za tím účelem, aby konkursní komisař určil, zda se vzpomenuté příspěvky vztahují na společnou podstatu či na podstatu zvláštní.